

виникає при дефіциті спілкування з людьми, людина хоче спілкуватися, але не може. Набагато частіше зустрічається самотність у неявній (прихованій від оточення) формі. Людина постійно знаходиться в оточенні інших, спілкується з ними, але в той же час відчуває себе відчуженою. Всі ці люди їй не потрібні, точніше вона не відчуває до них особливої любові і прихильності. Проблема неявної самотності дуже поширена серед підлітків і якщо вчасно не вирішується, то переходить і в стадію дорослого життя. Вона виникає через відчуття людини, що її ніхто не розуміє, немає душі, здатної оцінити її гідність. Такі люди вважають, що якщо вони не можуть знайти собі споріднену душу серед всіх цих людей, тоді навіщо вони взагалі потрібні. Тим самим вони свідомо прирікають себе на самотність.

Існують певні чинники, які можуть допомогти людині до певної міри уникнути самотності, а саме: співчуття, вміння допомогти іншій людині, акуратність, охайність, вміння організувати співпрацю (спільну діяльність), виняткова надійність і відповідальність, але також і владність, незалежність і самостійність. Прагнення та вміння керувати сприяють тому, що людей, які володіють цими якостями, більшість. І, навпаки, замкнуті, грубіяни, мовчазні, уперті, примхливі, емоційно нестійкі, неохайні, невдахи, жалісливі до себе, схильні до пригніченості, ті, що тримаються з людьми на відстані, брехливі, лукаві, ворожі до інших людей, – це переважно самотні люди. І, на жаль, вони кожен день оточують нас.

Взаємини у соціальному середовищі виявляються через спілкування, дефіцит якого сприяє появі проблеми самотності. Спілкування – необхідний спосіб узгодженої діяльності. Самотність здатна «вбити» людину. Статистика доводить, що самотні, овдовілі, розлучені люди значно частіше схильні до хвороб, ніж ті, у кого є сім'я. Інколи повна відстороненість від оточуючих є симптомом низки важких психічних захворювань.

Спілкування є природженою здатністю людини. Так, наприклад, немовля намагається налагодити контакт усіма доступними йому способами: посмішкою, плачем, своїми погано ще координованими рухами. Дитина, що навчилась розмовляти, не пропустить жодної можливості мовного спілкування. Вже в чотири роки дитина здатна поставити близько тисячі запитань на день.

Ще одна, не менш важлива, деталь. Народна мудрість каже: «Зустрічають по одежі, по розуму проводжають». Людина, що нехтує своєю зовнішністю, більшою мірою ризикує бути зневаженою оточуючими. Відомо, що вже в дитячому віці, починаючи з чотирьох років, гарна зовнішність забезпечує найбільшу популярність серед однолітків. Ця тенденція зберігається і в зрілому віці. Але якщо б стосунки між людьми обмежувалися лише поверховими контактами, то можна було б стверджувати, що краса – найкращий засіб досягнення успіху у спілкуванні та уникненні самотності. Проте в будь-якій чималій групі людей завжди знаходиться хто-небудь, кому найменш привабливий член групи здається найсимпатичнішим. Отже, небезпеки залишитися в повній ізоляції через зовнішність практично немає ні для кого.

Висновок. Самотність небезпечна тим, що її дуже часто не помічаєш, поки не залишишся наодинці з самим собою. Але самотність - не завжди зло. Є ситуації, коли людям (одним рідше, іншим частіше) просто необхідно побути наодинці з собою. І про проблему самотності можна говорити тоді, коли цей стан затягується всупереч вашому бажанню – іншими словами, коли від самотності людина починає страждати. Якщо людина позбавлена спілкування, необхідних життєвих вражень, у неї можуть виникнути проблеми і психологічного, і психіатричного, і соматичного характеру. Причина цього в нестачі спілкування та інформації, а тому потрібно людині навчитися долати прірву у стосунках з іншими, акумулювати свій внутрішній потенціал та природні задатки до соціалізації.

ЛІТЕРАТУРА:

1. <http://www.liveinternet.ru/users/2977360/post110202404/page1>.
2. Ральф Уолдо Емерсон « Довіра до себе»/ Москва, 1900.
3. Жираден Д. «Афоризми. Золотий фонд мудрости.» / Еремишин О. –М: Просвещение; 2006.

Мельничук Ю.

Науковий керівник – доц. Маркович М.Й

ФОРМУВАННЯ МАЛИХ ЛАНДШАФТІВ МІСЬКОГО СЕРЕДОВИЩА

Постановка проблеми. Садово-паркові об'єкти України є невід'ємними компонентами архітектурного простору. Питання відновлення та формування ландшафтного середовища лишається одним із принципових і потребує від фахівця тактовного наукового вирішення. Враховуючи його багатогранність, слід особливо виділити важливість вирішення рекреаційного

аспекту, формування нових садів та парків, які відповідають сучасним соціально-економічним і архітектурно-планувальним вимогам. Для дизайнера, який працює в галузі проектування ландшафтів актуальним є питання вдалого вирішення загальної концепції об'єкта. Однак переважно ландшафтні проекти зводяться до розбиття доріжок на території та встановлення ліхтариків вздовж них, або проєктант старанно підбирає рослинний асортимент, забуваючи про головну мету свого проєкту. Малі архітектурні форми в більшості проєктних рішень не підпорядковуються стилю генплану та будівель, біля яких вони знаходяться. Тому питання створення та дотримання концептуальної ідеї проектування скверів та малих парків в міському середовищі очевидні. Актуальність дослідження полягає у науковому визначенні питань, що виникають при формуванні малих просторів і потребують фахового розв'язання.

Аналіз останніх наукових досліджень і публікацій. Формування невеликого ландшафтного середовища має свої специфічні особливості. Так, сьогодні 'за умов територіального дефіциту міських площ можливим є формування малих ландшафтів (сад, сквер, бульвар). Міський сад, сквер, бульвар та інші елементи "живої" структури міста вирішуються, як правило, за принципами міського саду, в основі яких-планувальна організація невеликих ландшафтних територій. Міським садом прийнято вважати незначний за площею (від 0,5 до 10-20 га) природний ландшафт, побудований за законами композиції та пристосований для відпочинку міського населення [1 ст.3].

Міські сади поширені в групах житлових будинків мікрорайонів та громадських центрів. Формуванню невеликих за площею ландшафтних територій присвячено чимало наукових праць як у нашій країні, так і за кордоном. Питання історичного формування садових об'єктів більшою чи меншою мірою досліджували фахівці XIX століття А.Т.Болотов, А.А.Регель, В.І.Собачков, І.М.Снегирьов, П.О.Шторух, О.А.Шишкін.

Окремі аспекти композиційно-планувальної організації історичних та сучасних міських ландшафтів висвітлювали у своїх працях Л.П.Александров, Н.І.Архипов, В.В.Бабуров, Е.С.Балашкіна, В.В.Бауліна, А.Н.Белкін, О.К.Блиновський, І.О.Богова, Ю.О.Бондар та інші.

Метою статті є огляд та аналіз проєктів дизайну архітектурного середовища міського простору.

Виклад основного матеріалу. Ландшафтна композиція міського саду або скверу являє собою систему взаємозв'язків основних його елементів (рослин, рельєфу, водойм, споруд та малих архітектурних форм), об'єднаних спільною просторовою ідеєю.

Що таке ландшафтний проєкт - благоустрій території з подальшим її озелененням чи частина архітектурного мистецтва? Сади та парки завжди були тісно пов'язаними із соціальним устроєм епохи, філософським світосприйняттям, з культурними та естетичними запитамі суспільства, з побутом та укладом життя населення. Садове мистецтво поєднує в собі різні види мистецтв садівництво відповідно до кліматичних умов місцевості, архітектуру, живопис, поезію, музику, театр. Тільки вивчення взаємозв'язків явищ природи та життя людини у різні історичні періоди та намагання адаптувати вдалі прийоми з минулого у сучасному проектуванні допоможе вирішити проблеми садів та парків та створити відповідне комфортне середовище перебування в них [4.ст 5].

Для цього необхідно з підвищеною увагою ставитися не тільки до загальної планувальної композиції міських парків та скверів, а й до насичення їх відповідними функціями, як це можна спостерігати в минулих історичних епохах і як це відбувається сьогодні у Європі та світі. Хороше розташування місцевого скверу, це те, чим живиться мікрорайон, те, що формує його вартісність.

Найбільш успішні місцеві сквери переважно не зазнають конкуренції зі сторони інших відкритих просторів з найближчого оточення. Оскільки люди у містах, з усіма їхніми зацікавленнями та обов'язками навряд чи можуть поживити чи зробити цікавішим безмежний простір місцевого узагальненого скверу. Для цього необхідно впровадити, наприклад, велику кількість торгових центрів, променад, ігрових майданчиків, парків та невизначених територій та, щоб великий відсоток території залишиться незабудованим.

Ми вже можемо побачити, що міські райони з відносно великою кількістю узагальнених скверів, як наприклад Морнінгсайт Хайтс (MorningSide Heights) або Гарлем (Harlem) у Нью-Йорку, зрідка формують інтенсивні точки протягування громадськості у парках та підсилюють любов до них, так як це на протиположності роблять мешканці Північного Бостону (North End Boston), які мають своє маленьке Прадо (Prado) або мешканці району Грінвіч Вільдждж (Greenwich Village), які мають Вашингтон Сквер Парк (Washington Square Park), або мешканці району Ріттенхаус Сквер

(КлієнНоизе £Циаге), які мають свій власний сквер [4.ст 17].. Найбільш улюблені місцеві сквери отримують перевагу завдяки відсутності інших паркових зон поряд.

Окремі якості дизайну можуть також самі по собі змінити ситуацію. Якщо метою узагальненого місцевого скверу, який претендує на те, щоб бути точкою притягання, це привернути увагу якомога більшої кількості людей з різноманітними розпорядками дня, зацікавленнями Складність формується різноманітністю причин, чому люди приходять до мікрорайонних парків. Навіть одна і та ж людина приходить з різних причин у різний час; деколи щоб змученою посидіти, деколи - пограти або подивитись на гру інших, деколи - почитати чи попрацювати, деколи - показати себе, деколи - закохатись, деколи - зустрітись з кимось, деколи - насолодитись динамічністю міста у прихистку, деколи - в надії на знайомство, деколи - щоб наблизитись до природи, деколи - щоб зайняти чимось дітей, деколи - щоб просто побачити, що пропонують і майже завжди - щоб бути у полі зору інших людей [б.ст 7].

Якщо ціле явище можна охопити одним поглядом, як хороший постер, і кожне місце у парку викликає такі ж позитивні емоції, як і кожне інше місце парку, середовище може стимулювати всі різноманітні використання простору та настрої. Тоді виникає причина повернутись у це середовище знову і знову.

Місцеві сквери - це інша форма використання території такого характеру. Для них найкращі центри мають набір функцій, призначених для мешканців. Достатня кількість прямого сонячного проміння та наявність затінку - ключові функції, які враховують люди. Тому питання планування, формування і реконструкції міських ландшафтів є одним з найважливіших народногосподарських завдань.

У міському ландшафті впродовж тривалого часу проблема декоративно- дендрологічного формування великих міст України була предметом вивчення лише істориків та етнографів.

У наукових працях О.І.Колесникова, робилася спроба дати відповіді на питання стосовно сучасного підходу до дендропроєктування.

Висновки. Виходячи із вище сказаного можна підсумувати що в галузі проектної практики малі ландшафтні території не відзначаються виразністю і, як правило, позбавлені національних прикмет. Вивчення соціально-просторового середовища міста доводить історичну схожість і взаємозв'язок двох полярних поселенських структур - урбанізованої і рекреаційної, у них природний каркас стає стрижневим компонентом міської рекреації, а пішохідні маршрути характеризують їх як композиційну основу міських садів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дударець В.М. Формально-композиційні вправи з формоутворення // Українська академія мистецтва. Дослідницькі та науково методичні праці. Вип.І.-К., 1994. -С.40-41.
2. Дударець В.М. Окраса буття (Українське садове мистецтво)// Українська культура. - 1997. - № 3. - С. 30-31.
3. Дударець В.М. Монастирські сади // Українська культура. - 1997.-№ 8-9. -С. 34-35.
4. Дормидонтова В.В. История садово-парковых стилей (учебник) / В.В. Дормидонтова. — М. : Архитектура, 2003. — 98с. 3. Доронина Н.В. Ландшафтный дизайн: Выбор стиля. Планировка и подбор растений. Дизайнерские решения / Н.В.Доронина. — М. : Фитон+, 2006. — 144с.
5. Немова Е.М. Стилистика сада / Е.М. Немова. — М. : Фитон+, 2001. — 280с.
6. Нехуженко Н. А. Основы ландшафтного проектирования и ландшафтной архитектуры / Н.А. Нехуженко. — СПб. : Нева, 2004. — 176с.